

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org

Saveti
aktuelnosti
zanimljivosti

2. tromesečje
2020.

II tromesečje

Subota, 4. april 2020.

OSNOVNI PRINCIP BIBLIJSKOG VLADANJA

Jedan od najčešćih prideva kojim ljudi opisuju sebe ili svoja i tuđa dela jeste »veliki«. Tako je svima poznata Velika Britanija, Aleksandar Veliki, Sulejman Veličanstveni, pa onda velike pape, veliki državnici, veliki mislioci, naučnici, lekari, vojskovođe i tako dalje. U ovom epitetu ogleda se prastari čovekov pokušaj da uzdigne sebe na najviši rang veličine i božanstvenosti. U dubini svakog razumnog bića nalazi se u manjem ili većem stepenu želja da bude na neki način veliko. Ova težnja može biti plemenita i dostojna poštovanja, ali, na nesreću, može biti i nešto sasvim drugo, sasvim suprotno od prave veličine. Ljudi imaju svoja merila i po njima razvrstavaju jednu stvar ili delo kao veliko, a drugo kao malo. Međutim, Biblija kao nadahnuta Božja reč ne procenjuje veličine prema našim shvatanjima. Štaviše, često se događa suprotno. Ono što je veliko u našim očima pred Bogom je malo, a ono što mi smatramo malim pred Bogom stoji kao veliko.

Jednom prilikom su Hristovi učenici upitali svoga Gospoda: »Ko je dakle najveći u carstvu nebeskome?« (Matej 18,1). Da bi odgovorio na ovo značajno pitanje, Isus je dozvao jedno dete, postavio ga među njih i odgovorio: »Zaista vam kažem, ako se ne povratite i ne budete kao deca, nećete ući u carstvo nebesko. Ko se dakle ponizi kao dete ovo, onaj je najveći u carstvu nebeskome.« (Matej 18,3.4)

Luciferovo shvatanje veličine pripremiло je put za njegovu pobunu na Nebu radi zadovoljavanja njegove sebične želje za uzvišenjem.

Na taj način postao je prvo nebesko biće koje je počelo da misli na sebičan način. Njegova izjava: »Izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, i sešću na gori zbornoj na strani severnoj« (Isaija 14,13) bila je grešna, jer je bila sebična. Lucifer i njegovi istomišljenici smatrali su da se veličina sastoji u neobuzdanoj slobodi i moći kao i u spoljašnjem sjaju i slavi. Za njih je definicija veličine kao unutrašnjeg načela samoodricanja, ljubavi i poniznosti bila strana i ponižavajuća. Njihova želja za veličinom, međutim, samim tim što je bila podstaknuta sebičnošću, izrodila se u samouzvišenje. Ova sebična ambicija nalazi se u srži svake pobune, kako anđela tako i ljudi. Sa druge strane je poniznost, šta mi biramo?

Subota, 11. april 2020.

PREOBRAŽAJ KARAKTERA

Niko nije pao tako nisko, niko nije toliko grešan da ga ruka Božje milosti ne može podići i preobraziti njegov karakter. O preobražaju karaktera Biblija govori kao o promeni srca ili prirode: »I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašega i daću vam srce mesno. I Duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.« (Jezekilj 36,26.27)

Kada Biblija govori o »novom srcu«, ne misli na osećanja. Promena srca predstavlja promenu karaktera. To znači promenu navika, običaja, namera i motiva. Znak promenjenog srca je promenjen život, korenita promena u rečima i delima i ponašanju prema svima s kojima dolazimo u dodir. O mogućnosti te promene ili preobražaja karaktera govori prorok Isaija pozivajući nas umesto Boga: »Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna.« (Isaija 1,18)

Samo Bog može da izvede preobraženje ljudskog karaktera. Samo je On u stanju da od pobunjenika protiv Božjeg zakona načini poslušnog slugu i podanika svoga carstva. Samo pod delovanjem životodavne sile Svetoga Duha sva ljudska bića mogu postati »sluge Hristove, tvoreći volju Božju od srca« (Efescima 6,6). Ako kažete: »Ja

ne mogu da pobedim mane svog karaktera«, onda je nemoć u vašoj volji, a ne u Božjoj sili. Stvarna teškoća se nalazi u ustezanju da se potčinimo Božjoj volji. Istina je da niko ne može da kontroliše svoja osećanja, svoje strasti, svoje želje, ali svako može da potčini svoju volju Božjoj volji i tako promeni ne samo karakter već i ceo svoj život. Problem promene karaktera je u stvari problem volje i predanja. Da li si spreman da svoju volju upotrebiš u pravom smeru?

Subota, 18. april 2020.

BESMRTNA PONIZNOST

Poniznost je aktivno načelo, usmereno ka sve većem poznavanju Božje veličine i ljubavi. Ona proizilazi iz shvatanja Stvoriteljeve beskrajne sile i mudrosti, a naše nemoći i ništavnosti. Veće saznanje rađa veću poniznost. Ona nas poziva da volimo Boga kao svemogućeg Oca, a ljude kao braću. Njene karakteristike su ljubaznost, nežnost i saosećajnost u odnosu sa ljudima, i bezuslovno verovanje u Reč Hristovu. Poniznost je pravi pristup Bogu i ljudima. Njen poučljiv stav i molbeni duh traži rasvetljenje i mudrost – i dobija ih. Hrišćanin otkriva poniznost izražavanjem Hristove plemenitosti, spremnošću da pomogne, ljubaznošću u rečima i nesebičnošću u delima.

Naš uspeh ne zavisi toliko od naše intelektualne sposobnosti koliko zavisi od poniznosti srca u traženju Božje pomoći. Bežanje od odgovornosti iz straha od neuspeha ne može se smatrati poniznošću. Poniznost je znak saglasnosti sa Hristovim životom i pokazuje se na dostojanstven način. Nemarnost i neurednost, sumnja i neverovanje, ne spadaju u poniznost. Naprotiv, poniznost je put uspeha, urednosti, čistote i sigurnosti. Ona ne smanjuje napore za samoobrazovanjem i napretkom. Biti ponizan znači pobediti sebe, svoju nepopustljivost, želju za važenjem i isticanjem svoje pravednosti.

»Ne kao da već dostigoh«, rekao je veliki apostol Isusa Hrista, »ili se već savrših, nego tjeram ne bih li dostigao kao što me dostiže Hristos Isus.« (Filibljanima 3,12). Pavlov napredak u poniznosti bio je napredak u hrišćanskom iskustvu i sve većoj sličnosti Hristu. Njegova sve veća poniznost bila je znak njegovog sve većeg posvećenja.

Iako veliki u Božjim očima, apostol nije mogao da vidi svoju veličinu jer je gledao na savršenstvo i uzvišenost Beskonačnoga. Hteo je da postane sličan Hristu. Posmatrajući uzvišenost Hristovog karaktera, njegov karakter mu se činio nesavršen. Umesto da se hvali svojom svetošću, apostol Pavle je sve više uviđao svoju grešnost. On je tražio da prikrije svoju »pravdu« i da izbegne sve što bi privuklo pažnju na njega. Bio je slobodan da kaže: »Ugledajte se na mene, kao ja na Hrista.« Ko su tvoji uzori?

Subota, 25. april 2020.

SAMOKONTROLA

Samokontrola je potčinjavanje svoje volje Božjoj volji, život prema božanskim načelima, a ne prema oklonostima. Samokontrola je navika na red u svim životnim poslovima bez obzira na teškoće koje se javljaju. Ona znači prihvatanje Božje volje za obrazac ponašanja u svim situacijama, i Božje reči kao pravila za svakodnevno vladanje.

Ljudi i žene koji vladaju sobom nisu igračka u rukama iskušenja. Oni se vladaju po istini i ravnaju prema principima. Ne prodaju načela za ljudsku pohvalu niti skreću s dužnosti da bi izbegli nečiju mržnju. Pravilo njihovog života je Božja mudrost, a ne ljudska filozofija.

Vreme polaganja temelja za zgradu principa u kojoj se živi i radi je mladost. Mladost je vreme setve koje određuje žetvu u ovom životu i zauvek. Samokontrola vodi uspostavljanju dobrih navika, a iskorenjivanju loših.

Josifov život svetli od njegove rane mladosti kao živi primer zadivljujuće samokontrole, koju nikakva iskušenja nisu mogla slomiti. Njegovo mišljenje i njegov izbor u svakom trenutku bili su na liniji Božjeg straha i mudrosti. Njegove namere ostale su čiste uprkos najprljavijim iskušenjima. Pravac njegovog kretanja mogao se sa sigurnošću predvideti, bez obzira na klizav teren. Josifova samokontrola počela je pod krovom očevog šatora, a krunisana je najvišim položajem na dvoru jedne od najvećih imperija staroga sveta.

Juriš na tvrđavu Josifave samokontrole došao je kada su propali svi manevri sotonske strategije i lukavstva. Josif je bio svestan posledica zatvaranja svih kapija gospodaričinom ljubavi. Znao je da ga čeka ne-

milost, tamnica, a možda i sama smrt. Njegova cela budućnost zavisila je od njegove samokontrole. Ali, pre nego što je kocka bila bačena, odluka je donesena. Na otvoreni izazov nije dugo čekao, ali ga je dočakao spreman. Ostavljajući svoju haljinu u rukama nasrtljive gospodarice, Josif je otkrio svu silu hrišćanske samokontrole: savršenu hladnokrvnost, promišljenost i prisebnost. Vladanje nad sobom počinje malim koracima. Dokle si ti stigao?

Subota, 2. maj 2020.

ISPIT HRABROSTI

Hrišćanski život je nešto više nego što se to obično misli. On se ne sastoji samo iz pitomosti i strpljenja, krotosti i ljubaznosti. Hrišćanin je uvek spreman da blago odgovori na gnevno pitanje, ali je isto tako spreman da se herojski odupre zlu. On mora da ima veliku hrabrost da bi se mogao suprotstaviti protivniku koji ide: »Kao lav ričući ... i traži koga da proždere« (1. Petrova 5,8). »Protivite se đavolu, i pobeći će od vas« (Jakov 4,7) – je božansko ohrabrenje hrišćanske hrabrosti, čvrstine, energije i istrajnosti ... Hrišćanin zna da »svemu ima vreme, i svakom poslu pod nebom ima vreme«. (Propovednik 3,1) Ima vreme kada treba sedeti i čekati Gospoda, a ima vreme kada treba ustati i boriti se za ono što je pravo. Uravnotežen karakter je ne samo krotak i strpljiv, već je i hrabar i nepokolebljiv. Nijedna crta karaktera ne sme se razvijati na štetu druge. Uravnoteženost karaktera sprečava da oduševljenje postane fanatizam, a revnost netrpeljivost.

Krotost i hrabrost menjaju istoriju, ali one nisu samo istorijske vrline! One i danas gospodare u svim životnim okolnostima jednog hrišćanina kao nekada u istoriji o Mojsiju i Izrailju. Krotost je bila zlatna žica Mojsijevog karaktera, upletena čeličnom hrabrošću. Da ponovimo ukratko njegovu biografiju. Rođen je kao rob u bogatom Egiptu i bio osuđen na smrt pre nego što je počeo da živi. Ostao je u životu, jer ga je krila neustrašiva i dobra majka. Svoju hrabrost i poverenje u Boga pokazala je i onda kada je načinila nepromočiv kovčežić i sakrila ga među trskom na obali Nila. Po Božjem providenju, Mojsija je pronašla egipatska princeza i posinila ga. Kao naslednik faraonovog prestola, Mojsije je dobio najviše obrazovanje na

egipatskom dvoru. Ali četrdeset godina kasnije umesto na presto, otišao je u izganstvo. Njegova hrabrost nije išla ukorak sa njegovom krotošću. Zato je sve izgubio i pobegao u Sinajsku pustinju. Tamo je postao pastir za sledećih četrdeset godina, dok je njegov narod i dalje podnosio teško ropstvo u Egiptu.

Za to vreme Mojsijev karakter je pretrpeo znatne ispravke. A onda, u godinama kada obično prestaje svaka aktivnost, Bog poziva Mojsija na novih četrdeset godina službe. Kada je Mojsije navršio osamdeset godina, njegovo stvarno životno delo tek je počinjalo. Ali, pre nego što je Mojsije promenio tok istorije, Bog je pronašao način da ispita njegovu krotost i hrabrost. Evo nas na samom ispitu. On počinje prvim stihom četvrte glave Druge knjige Mojsijeve. Mojsije je sreo Boga kod žbuna koji je stalno goreo ali nije sagorevao. Tu je Mojsije dobio uputstva o svom zadatku. Trebalo je da se vrati u Egipat i zatraži slobodu za svoj narod od samog faraona. Mojsijevo ustezanje bilo je izraz njegove poniznosti, ali je u sledećem trenutku pokazao takvu hrabrost koja ga je uvrstila u red najhrabrijih ljudi svih vremena. Ovakav oblik hrabrosti dostupan je svima. Pitanje je samo da li ćemo se odlučiti za njega ?

Subota, 9. maj 2020.

SAMOODRICANE – PUT SLAVE

Prava sreća u ovom životu dolazi jedino kao rezultat samoodricanja. Pravo hrišćansko samoodricanje prolazi kao plug kroz nasleđene i stečene osobine karaktera i menja sve okolnosti i prilike kroz koje prolazi. Samoodricanje nije peti točak u kolima života, nego uvođenje principa velikog učitelja Isusa Hrista u sve prilike i neprilike života. Nema savršenstva karaktera bez samoodricanja. Iako nije mogao da dosegne svoj Uzor, apostol Pavle je ipak pred kraj svoga života mogao da kaže da je bio sasvim blizu kada je rekao: »Jer ja se već žrtvujem, i vrijeme mojega odlaska nastaje.« (2. Timotiju 4,6).

Samoodricanje je jedan od onih plodova na stablu karaktera koje rađaju samo oni koji su stvarno povezani sa Bogom. Njihova dela možda neće objaviti fanfare u arenama sveta, iako su njihove pobjede

protiv zla i kušanja slavne i velike. Možda niko ne primećuje žestinu borbe ovih tihih boraca; ali oči Onoga koji vidi sve tajne u srcu primećuju svaki napor u samoodricanju. Da bi se pokazalo samoodricanje, potrebno je vreme probe ili žrtve. Tek kada naidu nevolje i teškoće, razvija se gorljivost samoodricanja i topla osećanja svakog pravog Hristovog sledbenika. Na njih se onda odnosi najviši poziv kao priznanje samoodricanju upućen preko psalmiste: »Skupite mi svece moje, koji su učinili sa Mnom zavjet na žrtvi.« (Psalam 50,5)

Kada se ovaj poziv bude uputio svim generacijama sveta u jednom istom času Hristovog ponovnog dolaska, niko ne zna koliko će bezimernih boraca izaći da primi venac večnog života. Koliko će biti nepoznatih majki sličnih Johavedi, majci Mojsijevoj, koliko heroja vere sličnih đakonu Stefanu, Pavlu, Jovanu Krstitelju i drugim nebrojenim herojima vere, ljubavi i samoodricanja! Nijedan od njih nije živeo za sebe. Svako od njih je znao da je samoodricanje zakon samoodržanja. »Ko hoće dušu svoju da sačuva izgubiće je, a ko izgubi dušu svoju Mene radi naći će je«, rekao je Hristos uzdižući zakon samoodricanja kao ključnu tačku svog učenja.

»Oče, proslavi ime svoje« – bila je lozinka Hristovog života. Isus je rekao: »Ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane; ako li umre, mnogo roda rodi.« (Jovan 12,28.24). Zakon sejanja je zakon života, a sejanje sebe u njivu života za Hrista pravo je hrišćansko samoodricanje. Zemljoradnik čuva žito bacajući ga. Davati znači živeti. Samoodricanje nije ništa drugo nego davanje sebe u »žrtvu živu, ugodnu Bogu« vršenjem svoje dužnosti prema Bogu i čoveku. Glavna, motorna sila samoodricanja je Hristova ljubav kao što govori apostol Pavle: »Jer ljubav Božija nagoni nas...« (2. Korinćanima 5,14). Šta tebe pokreće?

Subota, 16. maj 2020.

VERNOST

Vernost je tačnost u ispunjavanju svojih dužnosti, izvršavanje svojih obećanja, bez kolebanja i iznad ličnih sklonosti, onako kako je definiše Biblija: »Što kaže neće li učiniti, što reče neće li izvršiti?« (4. Mojsijeva 23,19). Vernost je osećanje pravde bez kolebanja, potčinjavanje Božjim namerama, poslušnost »do same smrti« (Filibljanima 2,8), štaviše »do smrti na krstu« koju je Hristos prihvatio da bi nas osvedočio u svoju ljubav i vernost.

Veran je bio i onaj sluga iz Hristove priče o talantima koji je umnožio ono što je dobio, i izvršio dužnost koju je imao. Njemu je gospodar rekao: »Dobro, slugo dobri i verni! U malom bio si Mi veran, nad mnogim ću te postaviti.« (Matej 25,21). Vernom sluzi nije bilo svejedno kako će obaviti male dužnosti i obične poslove. Njegov uspeh nije zavisio toliko od obdarenosti koliko od radne energije i posvećenja poslu. U svakom svome poduhvatu i postupku otkrivao je vernost kao načelo svog karaktera. On je bio »radnik koji se nema čega stideti«. (2. Timotiju 2,15).

Kada vernost stavi ruku na plug, više se ne okreće natrag do kraja njive; kada pođe na posao, ne vraća se kući dok ga ne obavi. Teškoće na putu su samo podstrek na jači napor, na marljivije učenje i potpunije korišćenje vremena. Vernost se u potpunosti posvećuje zadatku koji joj je Bog poverio. Ona je voljna da izvrši svaku Božju zapovest i da se odazove svakom pozivu Njegove reči kao što se odazvao prorok Isaija: »Evo mene, pošlji mene.« (Isaija 6,8) Veran mladić sluša šta Bog govori njemu, a ne drugima, jer nemaju svi isti posao. Karakteristika verne devojke je ljubav prema Bogu iznad svega. Vernost Bogu podrazumeva i vernost čoveku. Ona znači nepokolebljivost karaktera koji je prihvatio Božju misao: »Zato čuvajte duh svoj da ne činite nevere.« (Malahija 2,16) Imamo priliku da biramo i to svakodnevno; birajmo mudro i birajmo za večnost.

Subota, 23. maj 2020.

POSLUŠNOST

Otkazujući poslušnost Božjem Zakonu, ljudi ne znaju šta čine. Božji Zakon je prepis Njegovog karaktera. On je otelovljenje principa Njegovog carstva. Onaj koji odbije da prihvati te principe, stavlja sebe izvan toka Božjih blagoslova. Slavne mogućnosti pružene Izrailju mogle su biti ostvarene jedino poslušnošću Božjim zapovestima. Ista plemenitost karaktera, ista punina blagoslova duha, tela i duše, blagoslovi u kući i na polju, blagoslovi za ovaj život i za onaj koji će doći – dostupni su nam jedino kroz poslušnost.

Poslušnost svakoj Božjoj reči uslov je za uspeh. Pobjede se ne stiču ceremonijama i frazama, već jednostavnom poslušnošću najvišem Zapovedniku, Gospodu Bogu nebeskom – Onaj koji se oslanja na ovog Vođu neće nikada znati za poraz. Poraz dolazi kada se oslanjamo na ljudske metode, ljudske ideje, a Boga stavljamo u drugi plan. Zapovednik nebeske vojske hteo je da Njegov narod nauči lekciju poslušnosti, da bude poslušan i onda kada nema izgleda na uspeh.

Poslušnost je definisana kao put u Božji Grad; vera ne oslobađa čoveka od poslušnosti; naprotiv, samo nas vera čini deoničarima Hristove milosti i osposobljava nas da budemo poslušni. Mi ne zadobijamo spasenje svojom poslušnošću, ali poslušnost je plod vere: »Koji god u Njemu stoji ne greši ...« (1. Jovanova 3,6) Poslušnost je usklađivanje naših osećanja, naših misli, naših namera i našeg delovanja sa Božjom voljom koja je izražena u Njegovom svetom Zakonu. Ljubav prema Bogu otkriva se u poslušnosti Njegovim zapovestima.

Bog je zapovedio Jeremiji da okupi sinove Jonadavove u kuću Gospodnju, u jednu od odaja, da postavi vina pred njih i pozove ih da piju. Jeremija je učinio kao što mu je Gospod naredio. A oni rekoše: Nećemo piti vina, jer Jonadav, sin Rihavov, otac naš, zabranio nam je rekavši: Ne pijte vina, ni vi ni sinovi vaši do veka ... I poslušasmo glas Jonadava, sina Rihavova, oca svojega, u svemu što nam zapovedi da ne pijemo vina svega veka svojega, ni mi, ni naše žene, ni sinovi naši, ni kćeri naše ... i slušamo i činimo sve kako nam je zapovedio Jonadav otac naš.« (Jeremija 35,5-10) Poslušnost mora

proizilaziti iz principa bez obzira na osećanja, emocije ili neemocije. Proba hrišćanske ispravnosti su Hristove reči: »Ko pozna Moje zapovesti i vrši ih taj Me ljubi ...« (Jovan 14,21) Vaša poslušnost Božjim zapovestima dokazaće vašu pravu privrženost svetosti i pravednosti.

Subota, 30. maj 2020.

HEROJ HRIŠĆANSKOG ZVANJA

Vekovi se obeležavaju herojima, a ličnosti herojstvom. Hrišćanski heroizam znači vladanje nad sobom prema načelima Božje reči. Heroji su oni mladi ljudi i žene koji umeju da vladaju sobom, čije su odluke čvrste i namere nepokolebljive. Oni su neprekidno budni i traže Hristovo prisustvo u svakodnevним dužnostima i poslovima. Svaki mladić i devojka mora da bije svoju ličnu bitku za pobedu nad sobom, ali ni Bog ne može da nas učini herojima ako ne tražimo Njegovu pomoć i saradnju.

Heroizam znači daleko više od fizičke snage. On znači da »reč Božja u vama stoji« i da ste »nadvladali nečastivoga«. (1. Jovanova 2,14) Biblijski heroizam znači um koji je navikao da misli jasno i trezveno prema načelima »zdravog duha u zdravom telu«. Hrišćanski heroizam znači posedovanje božanske prirode i vernost Božjim zahtevima do kraja. Heroizam pita za put, a ne za cenu, i kao što se magnetska igla drži severa, tako se heroizam drži pravde makar se nebo srušilo. Herojske ličnosti se ne mogu ni kupiti ni prodati. Verni i poštteni do srži, oni zastupaju istinu čvrsti kao stena i svojim primerom svetle onima koji su u tami.

Mnogi zanemaruju male dužnosti zato što su male, ali hrišćanski heroizam znači vernost u najmanjoj stvari. Vođeni pravim načelima u malim stvarima, četvorica mladića na vavilonskom dvoru stvorili su navike, navike su formirale karakter, a karakter je odlučio njihovu sudbinu za sva vremena. Bog je doveo Danila i njegove drugove u vezu sa velikim ljudima Vavilonskog carstva da bi ih upoznao sa pravim načelima herojske religije. Njihovo herojsko ispunjavanje malih dužnosti donelo im je visoko priznanje i zvanje heroja hrišćanskih načela. Kako se postaje heroj hrišćanskog zvanja? Danilo je od roba

postao slobodnjak i od sluge gospodar onog trenutka kada je »u srcu odlučio da se neće okaljati kraljevim jelima i vinom s njegova stola«. (Danilo 1,8) Pravo herojstvo počinje u srcu skriveno od bilo čijeg pogleda osim Božjeg. Kao što pita naslov jedne knjige » Ko si ti kad te niko ne vidi?«

Subota, 6. jun 2020.

PAVLOVO ZADOVOLJSTVO

»Budite zadovoljni onim što imate« – to je načelo koje se u Bibliji ponavlja iz knjige u knjigu, i od generacije do generacije. »Neka vaše vladanje bude bez pohlepe za novcem!« (Jevrejima 13,5) – to je pravilo hrišćanskog ponašanja i Hristovog učenja. »Jer sam se ja navikao biti zadovoljan onim u čemu sam«, pisao je apostol Pavle. »Znam i postiti, znam i izobilovati ... i sit biti i gladovati, i izobilovati i nemati. Sve mogu kroz Onoga koji mi daje moć.« (Filibljanima 4,11-13)

I kada ništa nije imao od materijalnih dobara, imao je Hristovo obećanje: »Neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupiti.« (Jevrejima 13,5) Apostol Pavle je bio zadovoljan u ispunjavanju svojih dužnosti, a ne prohteva. Za njega je zadovoljstvo značilo radost da služi, a ne da mu služe. Njegov duh je bio zadovoljan bogatstvom Hristovog prisustva bez obzira na materijalne uslove i finansijsku situaciju. Oslobođen pohlepe i lakomosti svoga doba, iako je bio rimski građanin, mogao je da kaže kao hrišćanin: »A kada imamo hranu i odeću, budimo ovim zadovoljni.« (1. Timotiju 6,8)

Pre nego što je postao hrišćanin, Pavle je bio ne samo rimski građanin već i član Velikog veća jevrejske nacionalne zajednice. Znao je da procenjuje šta vredi, a šta ne vredi, šta je dobitak, a šta gubitak. Svojim trudom i aktivnošću našao se na najvišem mestu na društvenim lestvicama, a onda, odjednom, odrekao se ne samo svoga mesta u Sinedrionu nego i svog jevrejskog imena. Od Savla postao je Pavle, od bogataša siromah. Biti hrišćanin u ono vreme značilo je izgubiti, ne samo imanje i položaj, materijalnu sigurnost i društvenu podršku, nego i pravo na egzistenciju. Nešto se krupno dogodilo sa ovim uglednim Jevrejinom i rimskim građaninom, sinom bogatog

trgovca i učenikom slavnog Gamalaila kada je mogao da kaže: »Jer sve držim za štetu prema prevažnome poznanju Hrista Isusa Gospoda svojega, kojega radi sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem ... No što mi beše dobitak ono primih za štetu Hrista radi.« (Filibljanima 3,8.7).

»Sve držim za štetu«, govorio je Pavle jevrejskim velikodostojnicima. »Sve držim da su trice«, propovedao je neznabožačkom svetu svoga vremena. »Sve ostavih«, pisao je svojoj braći u Hristu. Ostavio je sve radi jednog. Ceo svet je dao samo da Hrista dobije, i dobio Ga je! Ovo Pavlovo zadovoljstvo može biti i naše. Potrebno je samo da odlučimo i zatražimo od Boga da nas povede putem kojim su prošle mnoge Njegove sluge tokom istorije.

Subota, 13. jun 2020.

KORISNA UZDRŽLJIVOST

Razvijanje uzdržljivosti kao jedne od osnovnih karakternih osobina vodi sigurnom uspehu u hrišćanskom životu. Za lično, porodično i društveno blagostanje uzdržljivost je nezamenljiva. U biblijskoj istoriji nalazimo primere prave uzdržljivosti i lako otkrivamo koliko je tesna veza između duhovnih i fizičkih moći.

Biblijska uzdržljivost nije sama sebi cilj. Od svakog biblijskog heroja duha i vere tražila se i najviša fizička sposobnost i snaga da se izdrže svi naponi i pobede sve slabosti. Mnogo vekova pre savremene medicine Biblija je objavila da je uzdržljivost u jelu i piću lek za mnoge bolesti, a popuštanje apetitu najveći uzrok fizičke i duhovne slabosti. Ali, biblijska uzdržljivost ne svodi se samo na obuzdavanje u jelu i piću. Značaj principa uzdržljivosti je mnogo širi i obuhvata sva područja fizičkog i duhovnog života. Ovaj princip je od početka života na Zemlji bio utkan u čovekovo božansko obličje.

Biblija od samog svog početka govori da je čovek po svom prvobitnom karakteru ličio na svog Stvoritelja. Njegova priroda, crte njegovog karaktera bile su u potpunom skladu s voljom Božjom. Njegov um je bio sposoban da shvati ono što je božansko. Njegova osećanja bila su čista, a njegov apetit i nagoni bili su pod kontro-

lom razuma. Sve dok je živeo u saglasnosti s Božjom voljom, bio je savršeno zdrav i srećan. Onda je došlo prvo kušanje i to na izgled u tako jednostavnom pitanju kao što je pitanje jela. Ali pokazalo se da je ispit vrlo težak. Pitanje je bilo nesavladano i Adam je, kao i Eva, doživio tragičan kraj.

Za Evu je bilo skoro svejedno da li će poslušati Boga ili ne u tako malom pitanju kao što je zalogaj od ploda sa zabranjenog drveta. Za Evu je ukus toga ploda bio daleko od toga da bude ukus smrti; čak ga je ponudila i svome mužu. Ko je onda mogao znati, u trenutku kušanja apetita, kakve će užasne posledice doneti samo jedan pogrešan korak, samo jedan stepen manje na skali uzdržljivosti?! Možda je upravo posmatrajući problem greha apostol Pavle dao jednu od velikih definicija uzdržljivosti: »Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali neću da što ovlada mnome.« (1. Korinćanima 6,12)

Neobično je ali istinito da i danas mnogi hrišćani dele Evino mišljenje da je pitanje jela i pića i suviše neznatno da bi trebalo da postanu probirači u jelu i piću, i da prave razliku između umerenosti i neumerenosti, uzdržljivosti i neuzdržljivosti. Oni kao da zaboravljaju da je i u Novom zavetu ponovljen starozavetni princip stroge uzdržljivosti rečima nadahnuća: »Proslavite dakle Boga u telesima svojim.« (1. Korinćanima 6,20)

Subota, 20. jun 2020.

NA OLTARU PREDANOSTI

Predanost pozivu znači pretvaranje svakodnevne dužnosti u delo pobožnosti, obavljanje posla svim srcem, vernost zadatku s punim zalaganjem, tačnošću i savesnošću. Biblija nikada nije učila svoje čitaoce lenjosti ili zanemarivanju dužnosti. Njoj je strana svaka apstraktna pobožnost. Naprotiv! Posvećenost onome što je duhovno podrazumeva živi interes za obavljanje kako malih tako i velikih dužnosti, koje sačinjavaju lični, porodični i društveni život.

Predanost pozivu takođe znači neprekidno izgrađivanje uravnoteženog karaktera, koji se ne zadovoljava površnim radom i lakomislenošću. Predanost pozivu nije ništa drugo nego posvećenost radu

koji ste pozvani da obavite, poštenje, marljivost, pronicljivost, energija i taktičnost. Ko ima te vrline, nikada neće biti potčinjen okolnostima, već će imati odlučujući uticaj na prilike i okolnosti.

Biblijsku predanost svom pozivu ilustruje Avramova odanost Bogu i gotovost da svoju volju potčini Božjoj volji i svoje planove Božjim planovima. Avramova predanost pozivu značila je takođe bezrezervno predanje u službi Bogu. I dok je Avram, začetnik i praotac Božjeg drevnog naroda, sve svoje snage posvećivao svom pozivu i s punom odgovornošću izvršavao povereni zadatak, sa njegovih usana nije se čulo nijedno pitanje o plati. Uzdižući se iznad sebičnosti svoga vremena, Avram je bio pokrenut jedino plemenitim nameramama glasa sa Neba koji ga je pozvao: »I reče Gospod Avramu: Idi iz zemlje svoje i od roda svojega i iz doma oca svojega u zemlju koju ću ti Ja pokazati. I učiniću od tebe velik narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov ... i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na Zemlji.« (1. Mojsijeva 12,1-3)

U vreme kada je Avram bio pozvan da izađe iz svoje postojbine Ura Haldejskog, imao je sedamdeset i pet godina i nimalo želje za avanturama i rizicima jednog iseljavanja koje bi bilo gotovo ravno ličnoj i porodičnoj katastrofi. Trebalo je da napusti dom sigurnosti i mira, svoje rođake i prijatelje, i da svoj građanski ugled baci pod noge svojim neobjašnjivim iseljenjem iz zemlje. Trebalo je da po cenu lične žrtve postane sejač božanske istine, blagoslov čovečanstvu. Trebalo je da napusti svoj ugledan društveni položaj u zamenu za usamljenost bezimene zemlje i neistraženih putova. Morao je da ostavi sve da bi sledio samo Glas koji ga je pozvao. Morao je da prekinne sve stare veze i prijateljstva i da pokopa sve zemaljske nade. Da bi postao sejač istine i blagoslova za sve kasnije generacije, trebalo je da se odrekne ugodnosti i gradske bezbednosti jednog visoko kulturnog društva Ura Haldejskog. Sejanje je simbol muka i znoja, suza i samoće, žrtve i stradanja. Ali Avram je znao da Nebo ne prima polovičnu službu. Kako je sa nama?

Subota, 27. jun 2020.

OPROŠTENJE I POMIRENJE

Na kraju svakog tromesečja, vernici naše crkve imaju priliku za obnovu zaveta sa Bogom. Mi to činimo kroz obred poniznosti i obred Večere Gospodnje ili pričešća. Ali Biblija nas poziva da i naši međusobni odnosi budu uređeni: »Ako je moguće, koliko do vas stoji, imajte mir sa svim ljudima.« (Rimljanima 12,18) I za naš vertikalni kao i za horizontalni aspekt, potrebno je da dođe do opraštanja. A opraštanje je rezultat pokajanja i priznanja. Jovanovo krštenje pokajanja je imalo svoju svrhu, ono je bilo za »oproštenje greha«. (Marko 1,4) Izveštaj o prvoj hrišćanskoj propovedi održanoj posle Hristovog vaskrsenja ističe da to vredi i za one koji slede Hrista. Sveto pismo vrlo jasno govori da Gospod Bog oprašta grehe i da iskustvo oprostene nije postaje stvarnost kada priznamo svoju potrebu za Njim.

Naš problem može biti da ovo doživimo doktrinom, ali da propustimo iskustveno stvarni proces i dinamiku oprostjenja. Zato je važno podsetiti se od čega se ono sastoji. Stari zavet koristi reči koje znače »ukloniti« ili »pokriti«. Novi zavet uglavnom spominje »ukloniti« ali i »odrešiti«, »otпустiti« i »smilovati se«. Zato dok ulazite u proces traženja oprostjenja za sebe i davanja oprostjenja drugima, nemojte izgubiti iz vida i ove činjenice.

Praštanje ne znači i zaboravljanje. »Otpustiti« ili »ukloniti« nešto ne ukazuje na zaborav. Bog može zaboraviti, ali ljudi još bolje pamte ono što pokušavaju da izbace iz svojih misli. Da bismo nekome oprostili, ne moramo dobiti amneziju.

Praštanje ne znači i odobravanje. Mnoge žrtve zločina ne žele da oprostite, jer misle da će takav postupak opravdati gnusno delo zločinca. Oprost ne mora da umanji naš osećaj uvređenosti zbog užasnog dela. To što Bog nama prašta ne znači da odobrava naše postupke niti da time umanjuje svoju pravednost.

Treba oprostiti ako i ne dođe do pomirenja. Dešava se da jedna strana to ne želi. Ne morate biti prijatelj sa onim ko je zlostavljao vaše dete. Bog želi da se pomiri sa nama, ali neki ljudi to možda ne žele. Isus se sa krsta molio: »Oče oprostí im, jer znaju šta čine!« On se nije obratio okupljenima da bi se pomirio sa njima. Oproštenje je moguće čak i tamo gde nema pomirenja.

Da li si spreman/spremna da primiš oproštenje i proslediš ga drugima?

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za subotnu školu pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2020.
Za internu upotrebu